

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

B. B. A.

Cím:

Virágromantika

Forrás:

Népszava

Bn.

(Hely)

1942 VIII. 26.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

712.21

Hely

Idő

"1942"

Személy

Közp. ny

16

Virágromantika

Bizony, kérem, ez is van még. Romantika. Sőt virágromantika. Ügylátszik, nemcsak idegenforgalmi célokat szolgál a magyar flóra. Mert eléggé hozzászoktunk még nem is olyan régen az atraktív felhívásokhoz: „Keresse fel a virágos Budapest! Suche die blumige Budapest auf! Visitez la fleuruse Budapest! Visit the flowery Budapest! stb.“

Vannak, akik a virágot nemcsak ablakukba teszik fővárosunk díszének emelésére. Ő, prózai pesti polgár, hidd el és borzongj: vannak, akik le is préselik!... Sőt!...

Persze, virágriportunk első stációja az eladás kell hogy legyen. Itt rögtön találkozhatunk régi ismerősökkel. Vagy ki ne ismerné — legalább hallásból — a Dünapart virágáros leányát, aki „echt pestiesch“ dialektusban szól oda a sétáló pároknak.

Ugyancsak a korzóról ismerjük azt az árust, akinek tizenöt percenként le kell rohannia a rakodópartra, mert a sarkon már „ött himbál a zsarú!“ Nyenkor szédítő kertparfóm viharzik végig a sétálók között az árus gyors lábai nyomán. Szalad a kosár...

A mellékucának is megvan a maga másodkéz eladója, az a kétesformájú öreg néni, bizalmas mosolyával, mindentudó felsőbbiségével. „Csak egy

percre, fiatalúr!“ És a fiatalúr inkább, igen, páni félelemmel vesz és gyorsan, semhogy a vételt vagy nem vételt követő monológot is meghallgassa. Csörög a krajcár, fogy a virág...

Sötét ucca sötétedő ablakai alatt fényesre fésült fej csillog. Gavallér: vár. Úgy, mint úr ir, gavallér vár. Ügylátszik, hiába. Félpercenként végigsimítja friss fodrászrepmű fejét, igazítja a nyakkendőt, vár. A sarki virágmadam nézi, aztán odamegy hozzá: „Fiatalúr, virág kéne. Akkor hamarabb jön a nő.“ Az ifjú zavartan ránéz. Tényleg! Ez jó kabbala! Gyerünk egy csokorral! Úgy. És im, csodák csodája (vagy a türelem csodája? ugyan!), öt perc múlva jön Ő. „Ne haragudjon, de annyi dolgom volt. De milyen figyel-

mes, virággal várt! Hova megyünk?!“ Ifjú kellemesen mosolyog, nyert parti, gyerünk.

A liget egyik padján újabb pár. Öreg bácsi jön virágkosárral. Egyenesen nekiront és hadarja: „Parancsoljanak frissvirág, tizévelvettemcsomóját, tizenhatértadom, beláthatják kérem, nem lehetizért, otthon siracsalád, nem kérem nekemishuszban van, jóistennek tizenötértvgyék, istenbizonybanomálászolgája.“ A kalkulációs szédítés esimborasszója! Messziről visszakialt: „Helyes kis kutyakölyköket nem parancsol!“ A fiatalember ráordít: „Menjen a fenébe!“

„Igenis.“ És megy. Csörög a krajcár, foga a virág. lája 1941 — 9086

Következő jelenetünk kevésbé lírai. A liget elején gyermekek játszadoznak. A padokon Fräuleinek ülnek. Egyszerre csak az egyik kisgyermek, hároméves apróság beszalad a fűbe a legszebb virágágyhoz és mielőtt bárki is megakadályozhatná, letép egy gyönyörű dáliaát. Fut vele a padhoz: „Bitte, Fräuli! Ich bring es Dir!“ A Fräulein kétségbeesik: „Aber, Pistike, wie darfs Du solche Dinge machen! Jetzt gehn wir sofort nach Hause!“ — Gyerünk haza — és mennek. De a virág már szép selyempapíresomagolást kapott (a kézimunkáról) és a Fräulein úgy viszi, mintha a Gelb Malvinék most szállították volna neki, „direcht“.

A Rudolf téren tarkaruhás kis cséled áll egy gázlámpánál. Vár. Nemsoká már jön is egy baka a Pozsonyi út felől. Ja, katonáéknál pontosak az emberek! Egyik keze hátul. Mari már messziről mosolyog. Baka megáll, feszes bokáösszeütés, meghajol és háta mögül előhúz egy csokor szegfűt, Mari nem szól. Mari mosolyog, de, ó, fent rózsaszínűek a felhők — mint Mari arca — és egy percre az uszályok is elfelejtenek tülkölni. Ó, virágok, ó, romantika! Ennél szebbet már úgysem láthatunk, gyerünk.

B. B. A.